

Manel Ruiz Luis

Dins les pedres

Manel Ruiz Luis

Esparreguerí nascut a Barcelona el 1963.

Autor, amb Xavier Moreno, de **“Fins al final! 1714”** (Chiado Editorial).

Creador de **“El Joc dels enigmes d’Esparreguera 1, 2 i 3”** .

Autor de **“La restauració del
carruatge fúnebre d’Esparreguera”**.

Autor, amb Aitor Móra, de la ràdio novel·la **“L’intercanvi”**.

Nomenat, per la Generalitat de

Catalunya, Escriptor de capçalera

de la Biblioteca Municipal

L’Ateneu d’Esparreguera.

Manel Ruiz Luis

Dins les pedres

Autor: Manel Ruiz Luis

Revisió: Montserrat Pedrola Gasa i Xavier Moreno Fernández

Correcció: Núria Paulo Paulo

Disseny portada: EspaiBlanc.com

A tots aquells homes i dones
que van lluitar, lluiten i lluitaran
per la llibertat.

A la LLu.

PRÒLEG

A l'edat mitjana va establir-se la frontera entre francs i sarraïns a la part baixa del curs del riu Llobregat formant part de la Marca Hispànica. Aquesta frontera estava assegurada mitjançant castells com ara el de Castellví, el d'Erampunyà (Gavà), el de Voltrera (Abrera), el de Collbató, el de la Guàrdia (El Bruc), el de Sacama (Olesa de Montserrat), el de Les Espases i el d'Sparagaria* (ambdós a Esparreguera).

La població de la comarca contribuí molt notablement a la conquesta i repoblació de la Catalunya Nova (terres de Lleida), Mallorca i València.

*Esparreguera.

Juny de 985.

El comiat

Principis de juny de l'any 985. Fa un mes que l'exèrcit de Muhàmmad ibn Abi-Àmir al-Maafirí, cabdill sarraí, més conegut com Al-Mansur "El Victoriós", ataca Barcelona amb una crueltat extrema; tanta, que, en Borrell II, Comte de Barcelona, es troba amb la necessitat de demanar ajut als senyors del seu territori atès que es veu incapaç de sostenir tal tremenda investida.

En Guillem Gurb-Queralt, senyor dels castells d'Sparagaria i de Les Espases, és un dels que aniran a la demanada del seu senyor amb el seu exèrcit.

Va fer cridar l'Emma, la seva muller, mentre es trobava a les seves dependències a la torre del castell on, a través de la finestra, podia sentir el gran enrenou que tenia lloc al pati d'armes provocat pels soldats que preparaven carros, cavalls, armes i queviures. Mentrestant en Bartolí, el seu escuder, l'ajudava amb la feixuga tasca de posar-se la cota de malla, la cota d'armes, la còfia i tot un seguit de peces que un cavaller necessita per a la batalla. L'Emma va fer presència a la cambra.

-Missenyor, m'heu fet cridar?

-Així és, Missenyora, necessito parlar amb vós –va dir amagant la seva preocupació.

-Vós direu, estimat.

-És tracta del...

Ella va fer una ganyota d'alarma en estar present l'escuder, gest que va copsar en Guillem.

-Bartolí, –va fer en Guillem dirigint-se a l'escuder– això és tot, retira't, deixa'ns sols.

-Com vós disposeu, Missenyor.

-Seieu, si us plau –demanà a la seva dona alhora que ell feia el mateix.

-Emma, estimada meva, -va començar demostrant una serenitat que en aquell moment no posseïa- com ja sabeu, Al-Mansur fa varies jornades que ataca Barcelona i nostre senyor, el Comte Borrell II, ha demanat ajuda als seus cavallers per tal de contenir i expulsar els sarraïns...

L'Emma escoltava i assentia amb la tristor per semblant, deixant-se portar pels sentiments, va qüestionar:

-Però vós perquè heu d'anar-hi?

-El Comte és nostre senyor i li devem vassallatge, prou bé que ho sabeu això! Si Barcelona cau, la vida aquí a frontera, encara serà més trista i difícil! –va contestar en

Guillem alçant una mica la veu com, si d'aquesta manera, es pogués desprendre dels seus propis dubtes i por.

-Vós sou el custodi! Amb això no hi ha prou? –replicà l'Emma entre entristida i enutjada.

Van restar uns moments mirant-se l'un a l'altre, en silenci.

-Missenyora, -va reprendre en Guillem- he de marxar i marxaré, no hi ha cap altre remei i el meu honor m'obliga. Tot i així, us deixo un bon nombre de guàrdia i el nostre capità per a la vostra seguretat. Si per dissort Al-Mansur conquereix Barcelona, ho sabreu pels senyals que us enviaran des dels altres castells. –es va aturar uns segons per tal que les seves paraules fessin efecte i prosseguí.

-Arribat aquest moment, en el cas que us trobeu sota l'amenaça de les hosts sarraïnes, el què heu de fer és...

En Guillem va donar-li tot un seguit d'instruccions a l'Emma que va admetre amb sentiments de por i tristor. Va jurar al seu marit que acompliria els seus desitjos. Marit i muller es varen acomiadar amb una abraçada i un munt de petons.

-Tornareu? –va demanar ella.

-Tornaré, teniu la meva paraula! –va ser la resposta d'en Guillem i, sense més, va baixar per les escales de fusta, il·luminades per torxes, fins al pati d'armes on ja feia estona que l'esperava el seu exèrcit.

L'Emma va córrer fins la balconada per contemplar com tots el homes el saludaven i victorejaven. En Rutger, el

capità de la guàrdia, li atansà el seu cavall i l'escuder es va afanyar a ajudar-lo a muntar, el capità li va donar l'estendard dels castells d'Sparagaria i de Les Espases, moment que van aprofitar per a uns darrers mots.

-Missenyor, us torno a pregar que reconsiderreu deixar-me acompanyar-vos, sóc un soldat! –demanà en Rutger.

-Bé que us entenc, Capità, però sabeu que sou necessari aquí! –i amb un to més amistós prosseguí– Rutger, et deixo amb la responsabilitat i l'autoritat, hem crescut junts i saps que sempre has estat com un germà per a mi, ets el meu home de confiança... Diga'm, a qui millor puc confiar-li el més important i el que més m'estimo?

-És tot un honor, ja ho saps això, però vaig jurar-te fidelitat...

-I és això el que et demano, Rutger.

-Sabeu que estic disposat a morir si s'escau!

-Em consta, amic meu... i ara, Capità, us convido a obeir les ordres, tot queda a les vostres mans! –el capità va baixar la mirada en senyal d'acatament.

-Així es farà, Missenyor!

-Que Déu quedi amb vosaltres!

-Que amb vós vagi!

En Guillem, va donar l'ordre de marxa però, just quan era a la porta, va fer aturar el seu cavall per dirigir un últim esguard de comiat a la seva estimada que aquesta va

correspondre. L'Emma els va veure baixar de dalt el puig, on es situava el castell, per arribar al pla i enfilem riu Llobregat avall, va quedar-se allà fins que la llunyania va fer que perdés la visió dels estendards. Una estranya i trista sensació s'havia apoderat de la seva ànima i li deia que no es tornarien a veure. Es va abraçar amb la Queralt, la seva dama de companyia, i ambdues van plorar sense consol.

Juliol de 985.

Els sarrains!

Barcelona, 6 de juliol de 985. Després de dies de lluita acarnissada, les hosts sarraines han pres la ciutat amb una crueltat i virulència immesurables. Barcelona ha quedat pràcticament destruïda, l'exèrcit d'Al-Mansur ha violat, torturat, esclavitzat i assassinat quasi bé tothom sense tenir en compte si eren homes, dones, infants o vells.

Un cop aconseguit aquest preuat objectiu, Al-Mansur, té via lliure per dur a terme les seves veritables intencions: dirigir-se amb el seu exèrcit riu Llobregat amunt fins al castell d'Esparreguera per tal d'assolir la seva recerca.

Ja eren moltes les jornades que l'Emma esperava noves de Barcelona i d'en Guillem, una espera que semblava no tenir final. Els dies se li feien molt llargs i els passava nostàlgica i atemorida i per no pensar-hi, dedicava hores a brodar en companyia de la Queralt. Aquell agradable i solejat matí semblava que no es presentava diferent; es trobava brodant quan, de sobte, irrompí la Queralt amb els ulls esbatanats i molt alarmada, amb la respiració accelerada i el cor bategant a un ritme que semblava que li sortiria del pit.

-Missenyora! –va cridar la dama de companyia.

-Queralt, per Déu, quin ensurt! Tranquil·litza't! Digues, què s'esdevé?

-S'acosten! Són centenars!

-Qui? Què?

-Acompanyeu-me, ràpid, si us plau!

Des de dalt de la torre estant, l'Emma, podia albirar en la llunyania com s'apropaven els estendards, uns estendards que no eren pas els propis sinó que eren els de color verd de l'enemic tal com li feien saber els senyals que arribaven dels altres castells de frontera. Uns senyals que, com la flor de l'atzavara, es mostraven com a sinistres missatgers.

Va tombar-se per descobrir la mirada determinant d'en Rutger. Una esgarrifança i una punxada al cor van acompanyar l'Emma en la rebuda d'aquestes fatídiques noves.

-Missenyora, ha arribat l'hora... –va dir en Rutger tot trencant el silenci.

-En sóc conscient, Capità, anem per feina! Ràpid! Aneu a buscar-ho i reuniu-vos amb mi a la sala noble!

En Rutger, acompanyat per dos dels seus millors homes, va baixar a la profunda i humida cripta del castell per, del racó més fosc, extreure'n un antic embalum molt fortament protegit amb cuir i cordes, feia uns tres pams de llarg per dos d'amplada i d'alçada i el seu pes no s'avenia amb les seves mides de manera que havia de ser transportat per dos homes. Veloçment, anà a retrobar-se amb la seva senyora.

-Rutger, ja sou aquí? Cap trasbals?

-Tot com ha de ser, Missenyora. –digué mentre els dos homes li mostraven l'embalum.

-Bé, doncs agafeu el millor cavall i... –per la mirada d'en Rutger va saber que quelcom no rutllava.

-Què és el que succeeix? Els vostres ulls us delaten –demanà la senyora.

-Amb tot el respecte, Missenyora, no seré jo qui hi vagi, sinó que seran ells.

-Capità, us recordo que les ordres del vostre senyor van ser...

-Recordo perfectament aquestes ordres! Em va deixar la custòdia del més important i del que més s'estima. El més

important serà fora de perill i en quant al que més s'estima em quedaré per protegir-lo amb la pròpia vida si és necessari! I, com que imagino que us negareu a marxar, no penso pas fugir i deixar-vos en mans dels sarrains, ho sento Missenyora, però si això és desobeir, desobeiré! Jo sóc el capità i sóc qui està al comandament! –reblà en Rutger mostrant enuig.

Tal determinació va fer que l'Emma assentís.

-Així, és aquesta la vostra postura?

-Inamovible, Missenyora.

-Bé, disposeu doncs.

-Vosaltres dos! –va cridar dirigint-se als dos homes.

-Agafeu els millors cavalls i cavalqueu a tota marxa, quan passeu pel costat del castell de l'Espases se us uniran dos homes més! Heu d'arribar el més aviat possible al Monestir de Ripoll i fer entrega d'aquest embalum a l'abat Oliba, allà ja us hi esperen! Porteu un estendard, no fos cas que us confonguin amb l'enemic! Sigueu conscients que això que porteu és més important que la pròpia vida! No pot caure, sota cap pretext, en mans dels sarrains! Repeteixo: sota cap pretext! Va, a què espereu?

-Com vós maneu, Capità! –varen acatar tots dos homes alhora.

L'Emma i en Rutger es van esguardar en silenci durant uns instants, fou el capità qui va pronunciar-se.

-I ara, Missenyora, si em disculpeu he d'anar amb els homes, la batalla és imminent i, amb seguretat, serà molt crua. Si us plau, aneu a refugiar-vos a la torre de l'homenatge amb la vostra dama de companyia i un parell de soldats.

-Rutger...

-Missenyora?

-Gràcies!

-No es mereixen –va contestar i anà a pas ferm cap el pati d'armes del castell per tal de dirigir-ne la defensa.

La primera ordre que va donar va ser que tots els camperols que vivien al voltant del castell anessin a refugiar-se dins les seves muralles, un cop enllestit manà fermar la porta. Va disposar que tots el homes s'armessin, soldats, cuiners, fusters, tots i els va assignar llocs per a la batalla; en primera fila els arquers seguits de la infanteria i la resta d'homes mentre que a les dones les va encarregar que emplenessin d'aigua tots els calders disponibles i els posessin a bullir i que acumulessin pedres.

L'exèrcit d'Al-Mansur avançava molt ràpidament i ja havia creuat la riera de La Magarola, en pocs minuts els tindrien allà. Les hosts sarraïnes es podien contar per centenars, era una veritable allau de color verd. En Rutger era conscient que havia d'evitar el que era inevitable.

L'enemic va arribar al pla del riu, just als peus del puig on es situa el castell, i sense espera va enviar fins a peu de muralles, un genet portant bandera blanca de parlament.

-El meu nom és Ali Ghellab, capità de la guàrdia personal del magnífic i poderós Muhàmmad ibn Abi-Àmir al-Maafirí, conegut com Al-Mansur! –crijà amb tota la fastuositat possible– El meu senyor ordena que transmeti un missatge al vostre cap!

-Jo sóc qui cerqueu! –exclamà en Rutger.

-El vostre nom, senyor?

-Rutger! capità de la guàrdia d'en Guillem Gurb-Queralt, senyor dels castells d'Sparagaria i de Les Espases!

-Rutger, simplement?

-És tot el que necessiteu saber! Digueu, quin és aquest missatge que dieu que porteu?

-El Grandíssim us fa saber que si retireu els vostres estendards i rendiu el castell, les vostres vides seran perdonades!

-I... si no acceptem?

-Lògicament, cap de vosaltres restarà amb el cap sobre les espatlles! –va respondre molt altivament l'Ali Ghellab.

La reacció immediata d'en Rutger va ser ordenar que enlairessin encara més alts els estendards esparreguerins que van voleiar deixant palesa la seva determinació. El semblant de superiorat del missatger va canviar de sobte

per un altre de sorpresa i incredulitat; com podia ser que, unes desenes de cristians mal armats, estiguessin disposats a enfrontar-se als centenars de soldats de l'exèrcit més poderós de tots els temps i, per si no fos prou, el desafiessin alçant els seu estendards el més amunt possible?

-Pel que puc veure ja heu pres una decisió! –exclamà el sarraí.

-Aneu i digueu al vostre senyor que serà tot un honor rebre'l! –va pronunciar-se en Rutger amb to ple d'ironia i desafiament.

-Ateneu-vos a les conseqüències doncs! Que Alà us acompanyi! Us desitgem sort!

-Nosaltres a vosaltres no! Que el diable se us endugui! –reblà en Rutger tot fent el cor fort.

El missatger tornà a les files sarraïnes però no va necessitar transmetre el missatge del capità esparreguerí, tots havien contemplat com s'enlairaven els estendards del castell. Al-Mansur va ordenar l'atac i en Rutger va ordenar que tothom anés al seu lloc.

Els invasors, confiats de la seva gran superioritat numèrica, van iniciar l'assalt pel sud, per la banda del riu, però el pronunciat pendent del terreny i la pluja de fletxes que els arribava des de les muralles els fan fer retrocedir un cop i un altre; no podien passar de mig camí, cosa que va portar l'Al-Mansur a prendre la determinació

d'envoltar el castell per tal de poder accedir a la porta pel cantó nord.

El terreny continuava jugant a favor dels defensors que rebutjaven els sarraïns amb més fletxes, aigua bullint i llençant-los grans pedres però l'allau atacant era tant immesurable que no es podia contenir; atacaven per tots quatre costats alhora, llençaven centenars de fletxes incendiàries que van calar foc als estables i a les estances dels soldats provocant un gran desconcert i moltes baixes.

Mentre, a la torre de l'homenatge, l'Emma i la Queralt contemplaven la batalla. Els udols que els arribaven eren ensordidors i terrorífics. L'Emma s'ho mirava amb determinació, tot el contrari de la seva dama de companyia que, amb els ulls com taronges i plens de llàgrimes, era la veritable representació de la por.

-Missenyora, tot esta perdut, no hi ha cap possibilitat que els aturin. Potser, encara som a temps de fugir per la portella al castell de Les Espases i posar la vostra vida fora de perill... –va plantejar la Queralt.

-Queralt, estimada, hi ha coses molt més importants que nosaltres, molt més importants que tot allò que coneixem...paga la pena.

-Us referiu a aquell vell embalum?

-Així és i, a més, sóc la senyora del castell i aquest és el meu lloc.

-Si vós ho creieu, Missenyora...

-Ho crec, ho crec, no obstant això, si és el teu desig, disposes del meu permís per a marxar.

-Això mai, Missenyora, restaré amb vós fins a la fi!

-En aquest cas, ens enfrontarem juntes al nostre destí!

Les dues dones es van abraçar.

Els sarraïns van arribar, a la fi, a peu de muralles on instal·laren escales per iniciar el que seria l'assalt definitiu. Els esparreguerins continuaven lluitant a venes obertes i pit descobert però no van ser capaços d'impedir que els invasors arribessin dalt les muralles per fer caure els estendards, entrar al castell per accedir al mecanisme del rastell i aixecar-lo. De fora van començar a envestir la porta mitjançant un ariet. Uns quants cops van provocar que la travessa cedís i en Rutger ordenà formar un mur d'escuts per contenir l'entrada però els hi van passar per sobre com una estampida, en aquest moment, el capità, va determinar que havia d'anar a la torre de l'homenatge per tal de protegir personalment la seva senyora.

L'enemic irrompí dins el castell a sang i fetge donant mort a tothom que se li posés pel davant fos qui fos. Un grup, encapçalat per l'Al-Mansur en persona, es va dirigir cap a la torre del homenatge custodiada pels dos únics soldats que quedaven amb vida, el quals, es van veure envoltats i no varen poder aguantar gaire i com la resta, van caure lluitant. Mitjançant un tronc, els atacants, van esberlar la porta de la torre per entrar i trobar un Rutger que, armat amb espasa i destal, no tenia cap intenció de rendir-se. Se

li van abraonar a sobre, el capità els anava contenint i en va abatre uns quants però no podia evitar anar retrocedint escales amunt fins arribar a la darrera planta on, amb l'Emma i la Queralt, va quedar atrapat. En Rutger les protegia brandant les seves armes tot interposant-se entre els sarraïns i elles. La suor li regalimava temples avall.

-Permeteu que em presenti: el meu nom és Muhàmmad ibn Abi-Àmir al-Maafirí... –va dir el sarraí amb to d'allò més desafiant i amb la confiança que el seu nom causaria terror només de sentir-lo.

-Vaja, Al-Mansur en persona! M'haureu de dispensar però, amb tanta gala de coloraines i bijuteria, us havia pres per una meuca! I, digueu-me, a què es deu l'honor de tan important visita? –replicà en Rutger sense mostrar el més mínim indici de por, amb tota la ironia i sense abaixar la guàrdia.

-Heu lluitat amb veritable coratge, Capità, i reconeixem el vostre valor. Si deixeu les armes, ens lliureu la dona i allò altre que cerquem, us perdonarem la vida –va proposar el sarraí retenint la seva ràbia.

-Sabeu que no m'ho puc permetre, no sé a què us voleu referir quan dieu “allò altre” i, a més, molt em temo que no és del meu grat això que em proposeu.

-Us entenc, però nosaltres som nou i vós esteu sol...

-Sé comptar, porc sarraí!

-Així doncs moriràs, gos infidel!

-Ja veig que tu sol no disposes de prou valor...

Tota la resposta va ser un somriure maliciós i sobrat seguit d'una ordre freda als seus homes.

-Mateu-lo!

Tots es varen posar en guàrdia. En Rutger era condicionat per la posició ja que no podia perdre les dones de la seva esquena. Sabedor del seu destí, no tenia res a perdre, moriria amb tot l'honor de fer-ho espasa en mà i, de sobte i per sorpresa de tothom, va ser ell qui atacà primer tallant el cap d'un d'ells amb un cop sec i net d'espasa. Un segon li vingué a sobre però aturà el cop amb la destal i el rematà amb una estocada a l'espatlla per seguidament encastar l'arma al cap d'un altre que li venia per la dreta però, quan intentava extreure l'arma del casc, va resultar ferit per l'esquerra. El combat es va aturar uns breus moments, tothom necessitava recobrar l'alè. En Rutger es trobava malferit, sagnava i tant sols disposava de l'espasa. Va girar-se un segon per assegurar-se com estaven les dones quan, pel costat, va sentir una punxada de mort seguida d'una altre en plena esquena que li sortí pel pit, tot i així, en girar-se i d'un últim cop de ràbia i cor, es va endur pel davant a un altre abans de caure mort.

La Queralt, malgrat estar terroritzada i tota tremolosa, va fer servir un coratge del que no disposava per interposar-se entre els homes i la seva senyora brandant una petita daga que va extreure de la màniga, gest que va provocar els somriures maliciosos dels atacants. Un se li va apropar

i d'un cop amb l'inrevés de la mà la tombà fent-la rodolar pel terra.

-Entregueu-la als homes! –ordenà Al-Mansur.

Dos d'ells van engrapar-la pels cabells per arrossegar-la escales avall entre els crits de terror d'aquesta i els riures salvatges dels sarrains.

L'Al-Mansur va mirar-se l'Emma de dalt a baix per comprovar que el seu posat no deixava entreveure el més mínim gest de por, ans el contrari, es mostrava molt serena i altiva.

-Vós deveu ser l'Emma...

-Coneixeu el meu nom?

-Hahaha! –va riure sorollosament l'Al-Mansur– Ho sé tot, jo! Digueu-me, on és?

-Ho sabeu tot, vós? Així doncs, com és que demaneu on és? Em temo que desconec de què parleu. –respongué l'Emma sense rebaixar en un sol punt la seva postura.

-No em feu perdre el temps i la paciència! Repeteixo: on és?

-I jo us repeteixo que ignoro de què em parleu!

-Així ho voleu? Molt bé, vós heu triat el vostre propi destí! Emporteu-vos-la però que ningú gosi posar-li la mà a sobre o respondrà amb la seva vida! Regireu tot el castell, ho hem de trobar, ha d'estar aquí! –ordenà als dos homes que restaven allà.

A la Queralt van violar-la brutalment moltes vegades per acabar degollant-la. El cadàver d'en Rutger va ser decapitat, el seu cos el van llençar dalt a baix de les muralles i van encastat el seu cap en una llança per exhibir-lo als merlets tant alt com ell havia enlairat els estendards. Pel que fa a l'Emma, varen raptar-la i mai més se'n va tenir notícia d'ella.

A tot això quatre genets galopaven cap al Monestir de Ripoll sans i estalvis transportant un vell embalum ignorants del seu contingut però conscients de la seva gran importància.

L'exèrcit d'Al-Mansur va continuar la seva recerca semblant por i destrucció, va arrasar Manresa, el Monestir de Sant Cugat, Sant Pau del Camp i Sant Pere de les Puel·les però mai no va assolir el seu objectiu, mai no va trobar allò que cercava.

En Guillem va tornar de Barcelona i en conèixer la dissort dels seus i de la seva muller, el seu colpiment va esdevenir tant gran que, el 9 de setembre, es lliurà a la Seu de Vic juntament amb els seus castells de Les Espases i d'Sparagaria i els alous que posseïa a diferents llocs, entre els quals el mas de Castellet.

Mai més va tornar.

1008.

Monestir de Ripoll

Feia anys havia estat soldat però les circumstàncies de la vida el van dur al Monestir de Ripoll amb la finalitat de trobar la pau per netejar els seus pecats i aixoplugar-se dins dels seus murs.

El sol ja havia passat de migjorn i davallava, en Guerau era al claustre, al costat de la font. El so de l'aigua i els ocells que s'hi acostaven a veure l'ajudaven a evadir-se i així assolir l'estat de meditació i pregària que necessitava per guarir la seva ànima. Ja feia una bona estona que es trobava allà quan el va alertar el soroll d'unes passes que se li apropaven.

-Que Déu sigui amb vós –va saludar el visitant.

-I amb el vostre esperit. Digueu-me, germà Artal, què se us ofereix, en què puc ajudar-vos? –demanà en Guerau.

-Germà Guerau, l'abat m'ha encomanat transmetre-us la seva voluntat que us reuniu amb ell a la seva estança.

-Ara mateix?

-Així m'ho ha fet saber.

-Doncs serà millor no fer-lo esperar!

En silenci, els dos monjos, per tal de no haver de travessar els corrals, van resseguir el claustre per sortir per la porta que condueix al pati on es troba el pou de glaç, just davant *l'scriptorium*. Allà giraren a la dreta i enfilant el llarg i estret jardí arribaren a la dependència de l'abat Oliba.

El van trobar repassant els seus salms al costat de la finestra per tal d'aprofitar els últims raigs de llum natural.

-Pare Abat... –se li va dirigir l'Artal.

-Oh, sí! Ja sou aquí? Perfecte! Podeu retirar-vos germà Artal, ja sabeu que heu de fer, moltes gràcies.

-Al vostre servei, Pare.

-Germà Guerau, apropau-vos i preneu seient si us plau – va convidar l'Abat al monjo.

-Vós direu, Pare Abat, en què us podria fer servei? – demanà en Guerau romanent dret.

-Però, segueu, poseu-vos còmode. L'afer és llarg i complicat.

Tal i com demanava el seu superior, en Guerau, va seure intentant demostrar serenor però la seva mirada delatava preocupació, cosa que no va passar inadvertida a l'abat.

-No us amoïneu, Guerau, aquest cop no es tracta de retractar-vos per haver-vos saltat alguna norma –el va tranquil·litzar l'abat Oliba amb un somriure de complicitat i prosseguí.

-Abans de tot, haureu de jurar que la conversa que tindrem mai no sortirà d'aquestes quatre parets. Us he d'encarregar una missió molt importat, molt més important que qualsevulla que hagueu dut a terme en tota la vostra vida.

-El monjo assentí amb total sorpresa.

-Veureu... –el propi abat no sabia per on començar.

-Veureu, germà, fa milers d'anys que existeix quelcom molt poderós, quelcom que a anat passant, de mans a mans, al lloc més segur en el moment en qüestió... –va aturar-se per veure l'efecte que els seus mots causaven en Guerau per comprovar era de incredulitat.

-Pare, no sé a què us referiu –va excusar-se en Guerau.

-Deixeu-me continuar, si us plau. Durant segles i a través de terres molt llunyanes molts han estat els que l'han cercat amb el propòsit d'aprofitar-se'n del seu immesurable poder. Ningú sap com va arribar, fa molt de temps, a les nostres terres i sempre ha tingut custodis i protectors, ara fa 8 anys que va ser portat aquí des del castell d'Sparagaria per la seva salvaguarda ja que l'Al-Mansur els atacava amb el propòsit de fer-se amb ell i des d'aleshores que roman ocult a la cripta, però ara, amb la recent mort del nostre senyor el Comte Borrell II i tenint en compte que continuem en guerra contra els musulmans tampoc és lloc segur.

L'atenció que prestava en Guerau era tal que ni parpellejava. L'abat va continuar.

-Si no vaig errat, ja són set els anys que fa que vau trucar a la nostra porta preguntant refugi i pau, coses que us van ser concedides.

-Ho recordo perfectament i us ho agraeixo de tot cor.

-Crec que ja heu guarit prou la vostra ànima i ha arribat el moment que compliu el vostre jurament... el recordeu?

-Vaig jurar que si em donàveu aixopluc restaria al vostre servei i de la comunitat tant en cós com en ànima per la resta de la meva vida.

L'abat Oliba va aixecar-se per encendre una espelma ja que la foscor anava guanyant terreny al sol, moment en que algú va trucar a la porta.

-Passeu! –convidà l'abat.

Per la porta van aparèixer el germà Artal acompanyat de dos novicis que carregaven un pesat embalum.

-Deixeu-lo aquí sobre –ordenà l'abat assenyalant la forta taula de fusta de roure.

Els novicis varen acomplir l'ordre del seu superior fent servir, pràcticament, totes les seves forces; els pes d'embalum era desmesurat comparat amb la seva mida. La sorpresa d'en Guerau quedava palesa i anava a més.

-Aneu en pau, fills meus –va acomiadar els novicis.

-Vós no, germà Artal, si us plau, quedeu-vos aquí, com bé sabeu, això també us incumbeix –demanà l'abat.

La mirada d'en Guerau passava del vell embalum, protegit amb cordes i cuir i ple de pols antiga, a l'abat i d'aquest a l'Artal per tornar a l'embalum i així varies vegades fins que l'abat Oliba va reprendre el seu relat.

-Aquí ho tenim! –exclamà l'abat mentre acariciava l'embalum i feia el senyal de la creu. Tots dos monjos el van imitar.

-Pare, es pot saber què conté perquè sigui tant pesat? –va demanar en Guerau que ja no era capaç de suportar tanta intriga.

-Per descomptat, pareu molta atenció.

En sentir l'explicació de l'abat, en Guerau, a més de sorprès, estava meravellat i s'ho creia perquè era l'abat Oliba, besnét de Guifré el Pilós, en persona qui li deia. No era el cas de l'Artal que ja n'era coneixedor.

-Però, Pare, jo sempre havia cregut que es tractava d'una llegenda i, ara, pel que dieu, ho tinc davant els meus ulls!

-Efectivament, germà, a través dels temps s'ha fet creure a tothom que era una llegenda per tal de salvaguardar-lo però, malauradament, sempre hi ha qui coneix la veritat i no porta molt bones intencions.

-Digueu-me, Abat, per què m'ho expliqueu tot això, què preteneu que faci? Quins són els vostres desitjos?

-Més que un desig es tracta d'una urgent necessitat – aclarí l'abat.

-Estic disposat!

-Em complau, no esperava menys de vós. El pla és el següent: acompanyat del germà Artal i un novici us dirigireu a la muntanya de Montserrat, de la que tenim notícia que es plena de coves. Un cop superat el convent de Santa Cecília arribareu a una petita ermita dedicada a Santa Maria. D'aquesta ermita he reclamat els meus drets i m'han estat concedits. Trobareu que esta edificada just a sobre de l'entrada d'una caverna al terra, allà serà on ho amagareu i començareu les obres per construir un nou monestir on resti segur. He de dir que no serà gens fàcil, però ara, tot pot dependre d'això.

El silenci s'apoderà plenament de la sala. En Guerau estava atònit i les ordres que havia rebut no eren pas del seu grat.

-Però, Pare Abat, amb tots els respectes, vaig venir aquí demanant hospitalitat per tal d'oblidar el meu passat d'armes i això que plantegeu em podria dur a...

-És, precisament, pel vostre passat com a soldat que heu estat escollit. Vau lluitar contra els sarraïns! En cas d'adversitat, vós, teniu l'experiència i us hi sabreu desenvolupar i defensar si fos necessari! L'afer es presenta dificultós i, fins i tot, pot arribar a esdevenir molt perillós i només vós us en sortireu! És més, sou el nou custodi! Tot és predeterminat! –el va interrompre l'abat.

-Jo sóc el nou custodi? Qui ho decideix això? És una responsabilitat desmesurada! –en Guerau continuava sense tenir-les totes.

-Germà, hi ha qüestions que estan per sobre de nosaltres, molt per sobre! Hem de tenir fe! –respongué l’abat.

-A més, per què l’hem de portar a Montserrat si ja el van dur d’allà a prop fins aquí? Allò és terra de frontera i, com vós bé heu dit, encara estem en guerra! –va protestar en Guerau.

-Perquè és el que menys s’esperen! Ja el van cercar allà i no el van trobar, no hi tornaran! –aclarí l’abat.

La discussió encara va durar una bona estona més en la que l’abat va aclarir tots els dubtes del monjo fins que, aquest, entenedor de la gran importància de l’empresa, va cedir.

-Creieu-me, Guerau, si no fos del tot necessari mai no uns encomanaria una missió tant plena de misteri, incertesa i perill. Ara és a les vostres mans que el món continuï sent com el coneixem o que resti sumit a la foscor.

-M’heu convençut, Pare Abat. Hi ha coses davant les quals un home no pot negar-se i comprenc que les nostres vides puguin ser insignificants en comparació de tot això que expliqueu. Espero estar a l’alçada de la vostra confiança. Digueu-me, quan partim?

-A l’alba, just després de l’ofici de Matines.

-Que així sigui! –va convenir en Guerau.

-Ara, germans, teniu la meva benedicció per anar a les cuines i fer un bon sopar i retirar-vos a les vostres estances per tal descansar i recuperar les forces que necessitareu demà. Us dono permís per no assistir ni a Vespres ni a Completes.

Tots dos monjos van acotar el cap i ajuntar les mans per rebre la benedicció del seu superior.

-Que Déu sigui amb vosaltres, germans.

-I amb el vostre esperit, Pare –van respondre alhora mentre les campanes tocaven a Vespres.

Cap d'ells no va passar una nit tranquil·la, cap d'ells no va poder assolir la son.

El sol ja traspuava per l'est, s'endevinava que seria un dia clar i solejat cosa que tothom va prendre com a bon auguri, com un senyal. Tal i com havien quedat el dia abans, es van trobar als corrals. En Guerau muntaria un cavall, mentre que el germà Artal cavalcaria a llocs d'una mula igual que en Ferriol. El novici, a més, menaria un parell de mules més que portarien la càrrega.

Es trobaven acabant d'enllestir les muntures i la seva preuada càrrega quan va aparèixer l'abat acompanyat d'un altre monjo.

-Bon dia tingueu, germans! –va saludar l'abat Oliba molt efusiu. Tot a punt?

-Bon dia, Abat! Així és! –contestà en Guerau.

L'abat Oliba va inspeccionar la càrrega per assegurar-se que portaven tots els estris necessaris, prou menjar i aigua i, sobre tot, que aquell embalum estava ben dissimulat i lligat.

-Tot perfecte, heu fet molt bona feina i, ara, m'agradaria que reséssim un Pare Nostre per demanar que arribeu sans i estalvis i pugueu portar a bon fi tant àrdua empresa.

Van resar el Pare Nostre i l'abat els va beneir, abraçar i agrair el seu valor i servei. Quan ja eren sobre les respectives cavalcadures, es dirigí a en Guerau.

-Germà, una darrera cosa més: quan passeu pel Monestir de Santa Cecília aneu a presentar les meves salutacions a l'abat Cesari i entregueu-li aquesta carta i també preneu això altre... –va fer un gest al monjo que l'acompanyava i aquest li va entregar quelcom, allargassat i prim que acabava en forma de creu, embolicat en pany.

-Pare Abat, jo no... –protestà en Guerau endevinat de què es tractava.

-No us hi amoïneu, donades les circumstàncies, sou deslliurat de tot pecat.

En Guerau prengué aquell embolcall sense gaire esma.

-Si no se us ofereix res més, teniu permís per marxar i recordeu que ni els nostres germans del Monestir Santa Cecília han de conèixer les vostres intencions,

absolutament ningú! Aneu i que Déu Nostre Senyor i la seva glòria us acompanyin. –reblà l’abat.

-Tant sols una última qüestió, Pare –va demanar en Guerau.

-Vós direu, fill.

-Quant a l’ermità...

-No cal que us amoïneu per ell, fa molt de temps que us espera...

Els tres homes van sortir per la porta de Santa Catalina direcció sud, tenien unes quantes jornades de camí pel davant.

Van creuar el riu Fresser per resseguir-lo fins trobar el riu Ter, el curs del qual els portaria fins a Vic.

El dia ja s’havia obert i en Ferriol observava tot el contorn amb ulls esbatanats i una gran curiositat. Els sarraïns havien mort els seus pares feia dotze anys, quan ell era un nen. Va criar-se al monestir i només havia sortit d’allà per anar a pescar i banyar-se al riu Fresser o al Ter. Tot era nou, misteriós i desconegut per a ell. Ho preguntava tot.

-Germà Artal, quin és el nom del lloc on ens dirigim?

-La muntanya de Montserrat, Ferriol.

-I és molt llunyana?

-A unes quantes jornades.

-I pot ser perillós?

-Nostre Senyor proveirà, Ferriol –contestava l’Artal fent ús de la seva santa paciència.

-I trobarem...

-Per l’amor de Déu feu callar aquest coi de marrec, germà Artal! –renegà en Guerau que no disposava de la dita paciència.

-Disculpeu-me, germà Guerau, jo tants sols...

-Calla d’una vegada! Si passes tot el camí així ens faràs parar bojós! –sentencià en Guerau.

La primera jornada de ruta va esdevenir tranquil·la malgrat els dubtes del novici. Van fer nit al bosc, al voltant d’una foguera. Com farien cada nit, abans havien amagat l’embalum i designat els torns de guàrdia. Eren a mig camí de Vic.

A l’albada es van llevar i, després de les seves pregàries, van fer un mos i aixecaren el campament per continuar fent via acompanyant el Ter en el seu curs. En arribar a La Plana la immensitat del paisatge deixà estorat en Ferriol que ho confirmava amb els seus comentaris.

-Per la glòria de Déu, quina grandària! No imaginava que el món fos tant immens!

-Haha! Això no és res, Ferriol, no és ni tant sols una ínfima mostra de la seva creació –va aclarir, entre riures, l’Artal.

-Ni tant sols una ínfima mostra, de debò?

-Creu-me, noi, pots estar segur que necessitariem anys per recórrer tota la seva obra! –determinà en Guerau que es feia creus davant la innocència del novici.

A La Plana el terreny s’havia tornat més amable cosa que va fer que poguessin avançar amb més ritme de manera que, al capvespre, es trobaven a les portes de Vic on demanaren hospitalitat que els hi fou concedida.

L’endemà van canviar el rumb per anar cap a l’oest direcció el Castell d’Oló on, el seu senyor, el vicari comtal Sesmond d’Oló, els hi donà refugi per continuar al dia següent cap a Manresa.

Portaven unes quantes hores de travessia quan, en la llunyania, es va presentar una silueta fosca i enorme que, com no podia ser d’una altra manera, va despertar la curiositat i la por d’en Ferriol.

-Germà Artal, si us plau, digueu-me, què és allò tant gran?

-És la muntanya de Montserrat, el nostre destí!

-Allò? Però si sembla ben bé un drac!

-Certament, Ferriol.

-Però, es veu molt inhòspit i segur que es ple de bèsties disposades a devorar-nos, suposant que els bandits o els sarraïns no es assaltin abans! –exclamà el novici denotant totes les seves pors.

-Per tots els sants! Ja hi tornem, marrec? –protestà en Guerau.

-No passis ànsia, Ferriol, Déu ens acompanya –va calmar-lo l'Artal.

-Si vós ho dieu... –es va pronunciar el novici que no les tenia totes.

A boca de nit arribaren a les afores de Manresa on van fer campament en un vell molí.

Amb el llostre ja eren de camí per trobar-se amb el riu Cardener i seguir-lo fins arribar al riu Llobregat que els portaria a Monasteriolum* per enfilars muntanya amunt.

Avançaven en ple silenci, tant sols se sentia el rebufar de les bèsties i el so que produeixen els seus cascs en trepitjar el terreny, quan l'instint de soldat d'en Guerau el va posar en alerta.

-Alto! Atureu-vos! –ordenà.

-Què s'esdevé? –demanà l'Artal amb precaució.

-Calleu un moment, us ho demano!

En Guerau va dirigir la mirada al cel i va aguditzar la oïda com una bèstia que cerca la seva víctima. Els seus sentits li van confirmar la seva sospita.

-Ràpid, ràpid, descavalquem i amaguem-nos dins la boscúria! –va ser la seva ordre determinat.

L'Artal i, encara menys, en Ferriol no entenien que estava passant però confiaven plenament en el seu company i van acomplir la seva ordre a l'instant.

Des del seu amagatall, entre la vegetació, podien albirar el camí. Al cap de pocs minuts van poder sentir l'estrèpit de cavalleria al galop, algú els anava cercant. Instants després van comprovar que es tractava d'un escamot de soldats sarraïns que s'apropaven molt veloçment.

*Actualment Monistrol de Montserrat.

En Ferriol, mort de por, començà a pregar per les seves vides mentre que l'Artal dirigí un esguard ple de preocupació al vell embalum i a en Guerau, aquest captà el missatge i, molt sigil·losament, desembolicà allò que li va entregar l'abat Oliba per descobrir, com ell ja sabia, que es tractava de la que havia estat la seva espasa. En Guerau va prémer fortament la mà a l'empunyadura i va tornar-li l'esguard ple de determinació a l'Artal que, aquest, va copsar.

-Germà Artal, en cas d'enfrontament, no espereu a veure el resultat, no temeu per mi i fugiu. Si em superen i us empaiten recordeu nostra responsabilitat i, si s'escau, llenceu-lo al riu, es preferible a que caigui en mans dels sarraïns. Doneu-me paraula –va xiuxiuejar en Guerau.

-Així ho faré, no patiu.

Els sarraïns van arribar a la seva alçada i, de sobte, es van aturar, sens dubte sospitaven quelcom. Sense desmuntar inspeccionaren el terreny, els tenien només a uns quants

metres. En Ferriol continuava pregant, l'Artal suava per tots els seus porus i en Guerau va prémer encara més fortament la seva arma. Si eren descoberts no tindria més remei que entrar en combat per tal de salvaguardar la seva càrrega. Ells eren sis i ben armats, el combat seria desigual però no quedava alternativa, si havia de morir per protegir allò que li van encomanar, moriria lluitant.

Els sarraïns encara van romandre uns minuts més inspeccionat la zona però, en no trobar res, van continuar la seva marxa Llobregat avall. Tots tres van deixar anar un bufec d'alleujament.

Davant els fets, en Guerau, decidí que ja n'hi havia prou per la jornada i ordenà cercar un lloc on fer nit i refer-se de l'ensurt per reprendre el camí el dia següent.

Aquella nit van sopar fred ja que encendre una foguera no era el més aconsellable per tal de no descobrir-se i posar el perill les seves vides i, el més important de tot, aquell vell embalum. Menjaven pa amb formatge acompanyat d'una mica de vi ranci quan en Guerau va exposar els seus plans.

-Germans, com per desgràcia hem pogut comprovar, la via que segueix el Llobregat és la més fàcil però, alhora, també és la més transitada i, per conseqüent, la més perillosa –va exposar sota la plena atenció dels altres dos.

-Demà abandonarem aquesta via per desviar-nos direcció a Santa Cecília de Montserrat*, aquest camí es presenta més llarg i amb un accés molt més complicat però també ens aportarà més seguretat. Tots combregareu que no ens

podem arriscar tenint en compte el que transportem –va aturar-se uns moments per deixar temps que tothom s’ho pensés.

-Esteu d’acord amb mi? –demanà

Els altres dos varen assentir. Van disposar que, en aquella ocasió, farien els torns de guàrdia de dos en dos.

*Actualment Marganell.

La nit va transcórrer sense incidències i amb els primers raigs de sol van iniciar l’ascens. Abans d’arribar a Santa Cecília de Montserrat, però, van agafar un trencall a l’esquerra que els conduiria a Montserrat, directament al Monestir de Santa Cecília.

Continuaven el seu rumb en ziga-zaga, Montserrat s’esdevenia tot un espectacle als seus ulls presentant les seves parets grises interminables, les seves agulles misterioses que semblaven canviar de forma segons els hi tocava la llum del sol i a mida que s’ha apropaven: ara un àliga, ara un monstre indefinit, ara una mà, una cadira just al costat d’un immens forat a la roca. De ben segur, no trobarien cap altra muntanya com aquella en tot el món.

Després de tota una jornada d’ascens per caminois pedregosos i perillosos, en els que tant van patir homes com bèsties, van descobrir davant els seus ulls la silueta del Monestir de Santa Cecília. La seva darrera aturada abans d’assolir el seu destí.

L'abat Cesari els va rebre i els hi donà hospitalitat. Ells li van fer entrega de la carta de l'abat Oliba en la que li enviava salutacions i el posava al corrent que havia reclamat, als comtes de Barcelona, els seus drets sobre l'ermita de Santa Maria els quals li havien estat concedits i que les seves intencions eren construir un monestir allà. Aquestes noves no van ser del grat d'en Cesari però no li quedava més remei que acceptar-les.

L'endemà, després d'assistir a l'ofici de Matines, van continuar l'ascens muntanya amunt.

Un parell d'hores de marxa per camins, gairebé inexistents, els portarien a la fi del seu viatge.

Van girar a la dreta i en pujar una mica més endevinaren, al recer d'una immensa paret de pedra, la petita construcció edificada amb les pròpies roques sedimentaries que conformen la muntanya.

Els va rebre una figura escanyolida, vestida amb parracs del que havia estat un hàbit, que els donava l'esquena i que no es va immutar en sentir el soroll que se li apropava.

-Molt bon dia tingueu, germà, Vós deveu ser l'ermità –va dir en Guerau com a salutació.

-I vosaltres deveu ser els germans Guerau i Artal i en Ferriol. Ja fa temps que us espero... –contestà aquella figura sense girar-se.

-Ho porteu? –va demanar l'ermità.

-Gràcies a Déu, sí que el portem –confirmà en Guerau.

-Seguiu-me doncs.

Rere d'aquells tres pioners arribarien d'altres que ampliaren la comunitat i donarien empenta a les obres del nou monestir. L'any 1010 Ramon Borrell, hereu del comte Borrell II, aconseguí expulsar els sarraïns de la Marca Hispànica. Alleugerits d'aquesta amenaça, les obres agafarien embranzida. Més tard, l'any 1025, l'abat Oliba fundaria el que seria el Monestir de Santa Maria de Montserrat.

Tot restaria tranquil... ara per ara.

27 d'octubre de 1807.

Fontainebleau

Fontainebleau, França, 27 octubre de 1807. Manuel Godoy, primer ministre d'Espanya, sota la mirada de tots els presents i, amb tota la parsimònia prèviament assajada, va deixar la ploma al tinter mentre el seu Conseller d'Estat i Guerra, Eugenio Izquierdo, recollia la seva còpia del document. En Godoy, amb gest arrogant, es va aixecar de la cadira i, després d'ajustar-se el sabre i calçar-se el bicorn, va dirigir un esguard altiu als presents, es va posar ferm, va picar a terra amb els talons com a salutació i,

sense cap comiat, es dirigí a la porta que dos guàrdies granaders es van apressar a obrir al seu pas alhora que el saludaven. Just al llindar, el Primer Ministre, girà sobre sí mateix, va portar-se la mà al bicorn i saludant, va dir:

-Sire...

-Primer Ministre... –va ser la resposta.

Va enfilem escales avall on, a cada replà, un guàrdia es quadrava al seu pas. Travessà l'ampli vestíbul del palau ple de tapissos luxosos i, amb un gest sec del cap, va fer entendre als dos camarlencs que obrissin la porta. Sortí i es quedà un minut al primer graó de l'escalinata per a contemplar el fastuós carruatge amb l'escut reial pintat a les portes i l'amplia escorta formada pels seus soldats espanyols i els francesos que Napoleó havia posat a la seva disposició fins arribar a la frontera.

Seguit pel seu conseller, i tot cofoi, va baixar els graons molt a poc a poc. En arribar al carruatge un camarlenc va obrir la porta i un altre va desplegar l'escaleta. Ambdós personatges es van acomodar. Godoy, orgullós, rumiava el que acabava de fer, el que creia que li aportaria tota la glòria; havia signat un pacte d'amistat i aliança amb Napoleó Bonaparte per col·laborar en el conflicte que França mantenia amb Anglaterra. Espanya permetria el pas de les tropes franceses pel seu territori, de camí a la conquesta de Portugal, aliada d'Anglaterra. Va picar un parell de cops a la cabina i ordenà: *-¡A Madrid!*

Mentrestant, al despatx de l'Estat Major, un dels generals, molt enutjat i envermellit per la ràbia, va atrevir-se a expressar la seva opinió:

-Amb tots el respectes, Sire, com tolereu tota aquesta fatxenderia i arrogància per part d'un espanyolet?

Per sorpresa de tots, Napoleó va mostrar un somrís que delatava total complaença per aclarir: -No us amoïneu, *Général*, aviat li baixaran els fums, us ho puc ben assegurar... –i seguidament ordenà: -Si us plau, senyors, facin el favor de prendre seient, ha arribat l'hora que coneguim els meus veritables plans.

Tot l'Estat Major es va mirar entre ells amb cara de sorpresa i van acatar l'ordre del seu emperador.

En Napoleó Bonaparte va recolzar les mans en un extrem de la immensa taula de fusta noble on reposava un gran mapa detallat de la Península Ibèrica. Va dirigir la mirada tots els presents un per un i, després d'aclarir-se la gola amb un glop de bordeus, començà la seva dissertació.

-*Messieurs*, durant la nostra campanya a Egipte se'm va fer partícep del més antic i poderós misteri de la humanitat... –va aturar-se uns instants, fent passes llargues i amb les mans a l'esquena, perquè els seus mots causessin l'efecte desitjat i continuà:

-L'anomenen “el Secret”, és més vell que el propi món i qui el posseeixi tindrà al seu abast una força, uns poders i una saviesa inimaginables! –va fer aixecant la veu i una mà.

Ningú deia res, semblava que ni tant sols respireassin, tothom era víctima de la intriga.

-Aquest secret, ningú sap ni com, ni per quina raó, ni per qui, va ser traslladat, fa més de 1500 anys, de l'Àsia a l'Àfrica i de l'Àfrica a Europa...concretament aquí!

Napoleó va apropar-se a la taula i, amb el dit índex de la mà esquerra, assenyala un punt en el mapa on es podia llegir amb lletres prou grans: *Catalogne*.

-Sire, aquest secret, què és, de què es tracta concretament? –demanà algú.

-Això és un altre misteri, a banda dels seus custodis, ningú no ho sap del cert.

Cap dels presents no acabava d'entendre res; uns miraven el mapa, altres a l'emperador i d'altres ho feien entre ells, això sí, tots amb ulls esbatanats.

-Vull aquest secret! –cridà Napoleó. -I el què farem per aconseguir-ho és el següent: vós, va dir dirigint-se al general Jean-Andoche Junot, sereu el primer a entrar a Espanya i, tal com diu el pacte, creuareu el seu territori abans de l'arribada de l'hivern. Us vull a Portugal abans del desembre!

En Junot va estirar el coll i acotà el cap per dir: -A les seves ordres Sire!

-La resta ho farem mesuradament i, amb molta cura, anirem prenent places importants com ara Sant Sebastià, Pamplona, Salamanca, Burgos, Madrid, Figueres,

Barcelona... –explicava mentre anava assenyalant el mapa –aprofitarem que Espanya envairà Portugal pel nord i pel sud quedant, així, fora del seu territori les tropes més operatives del seu exèrcit...ens farem amos de la situació, posarem sota el nostre domini les comunicacions amb Portugal i Madrid, tindrem el control de la frontera dels Pirineus i aleshores envaiem Espanya! Tota no! Catalunya no la vull envaïda, la vull annexionada a França! De fet, fa 149 anys que ho hauria d'estar!

En Napoleó va fer una petita pausa per tal d'engolir una altra copa de bordeus i contemplar l'efecte dels seus mots als rostres del seu sorprès Estat Major i prosseguí.

-El 1659, com vostres excel·lències saben, Felip IV de Castella i III de Catalunya i Aragó i Lluís XIV de França van signar el Tractat dels Pirineus mitjançant el qual Catalunya quedava trencada en dos: dels Pirineus amunt seria per a la corona Francesa i cap avall per a la corona Hispànica. Gran error van cometre els nostres avantpassats! Però, ara i d'una vegada per totes, això ho arranjàrem! Un cop tinguem Catalunya annexionada o, sí més no, governada, trobar i fer-nos amb el secret serà un joc de nens!

L'ambient que el discurs de Bonaparte havia creat en aquella estança era tant dens que es podia tallar amb un ganivet i mastegar-lo. Durant uns moments va regnar un silenci absolut fins que un dels generals el va trencar.

-Emperador, disculpeu la meva ignorància, –va pronunciar-se un dels generals aixecant-se de la cadira– però esteu dient que tota la invasió d’Espanya realment és una excusa per annexionar-nos Catalunya i apoderar-nos del secret?

-Efectivament, *mon Général...*

-Així, doncs, no seria molt més fàcil i ràpid envair Catalunya, annexionar-la i...

-No! –crià Napoleó amb mirada múrria– Aleshores tot el món sabria qui és el posseïdor del secret i, com us podeu imaginar, això també ha de ser un secret!

El temps de les explicacions havia acabat, el Sire, va demanar a tothom que s’aixequés per tal de fer un brindis.

-Pour le secret!

-Pour la victoire!

-Pour la France!

El 18 d’octubre el general Jean-Andoche Junot, amb 25.000 homes, entra a Espanya direcció a Portugal arribant a la seva frontera el 20 de novembre, mesos més tard, el 9 de febrer de 1808, el general Guillaume Philibert Duhesme creuaria la frontera per la Jonquera tenint com a destinació Barcelona.